

A RAIG

Darrere un nas de pallasso

Miquel Erra

Divendres vaig conèixer Montse Galobardes. Bé, això no és exacte. La recordava vagament dels anys que va fer (i encara fa) de fotògrafa, però li havia perdut la pista. Diguem que la vaig *redescobrir*, ara, en una de les seves moltes facetes vitals, la de pallassa. I en concret, investida com a Dra. Tirita i liderant els Parranda Clowns, un grup de voluntaris que, un cop per setmana, miren d'encomanar somriures entre els pacients de l'Hospital de la Santa Creu de Vic.

Veure'ls actuar enamora. I no va ser amor a primera vista, ho admito. Accedir a una planta de cures paliatives sempre sorprèn. Inconscientment encongeixes les espatlles i abaixes el to de veu. Trobar-te, de cop, amb la desimboltura i l'espontaneïtat dels

Parranda Clowns et vincla. L'astorament, però, s'esvaeix en segons. Només cal seguir-los, rere els seus nassos vermells, entrant a les habitacions; amb l'humor a una mà i tot el respecte del món a l'altra. Els acaronen, els abraçen, s'hi adrecen pels seus noms. Cada petit somriure que arrenquen és una victòria. Alenades de simpatia que, de ben segur, contribueixen a millorar, ni que sigui puntualment, la qualitat de vida d'uns pacients, també la dels seus familiars, que estan vivint una situació que els fa especialment vulnerables.

El món del voluntariat té moltes cares i la que hi posen la Dra. Tirita i els Parranda Clowns segur que contribueix a trencar estereotips. El voluntariat és prendre consciència de l'engrenatge social del qual formem part i, a partir d'aquí, mirar d'aportar-hi alguna cosa. I ells han apostat per transformar capacitat, temps i esforç en empatia, comprensió i proximitat. Ser un Parranda Clown requereix un punt d'atreviment, sí. I moltes dosis d'autenticitat i de transparència. El seu model de voluntariat no permet passar-hi de puntetes. La implicació emocional és inevitable, potser perquè encaren una d'aquelles línies de flotació de la vida, la que mira als ulls del patiment, de la mort. Aquella línia que acostuma a fer-nos porucs, que ens empeny a canviar de tema. Fins que hi som de ple. I llavors ens agrada, segur, trobar-nos els seus nassos vermells al davant.

Aquest, com molts voluntariats, es mou per *egoisme*, perquè "ens enduem més del que donem", reflexionava Galobardes. Doncs ens caldran molts més *egoistes* com ells. I més gent disposada a posar-se el nas de pallasso.

SOM PRESENT

L'anorèxia nerviosa

Laia Solé Codina
Institut de Tona

Molts de nosaltres tenim un pes del passat a la nostra esquena. Per uns segons, para't a pensar algun moment del teu passat que t'hagi marcat, que encara records, com pot ser un comiat dolorós, traïció de la persona que estimaves, pèrdua d'un ésser molt estimat...

I si ens parem a pensar quin pes suporten la gent que ens envolta? Pot ser que sigui semblant al nostre, o potser ben diferent, però el que més persones suporten i no ens ho imaginem és una malaltia mental, un trastorn de la conducta alimentària, anomenat anorèxia nerviosa.

El simple fet de dir-li a algú: "Aprima't", "Gorda", "T'has mirat al mirall?", "Apunta't al gimnàs!". O fomentar la primor extrema juntament amb el caràcter d'aquella persona (personalitat obsessiva compulsiva, tendència extrema al

Només se sol veure la punta de l'iceberg, el fet que aquella persona ha deixat de menjar per poder estar prima. Però ens hem parat mai a pensar què li passa pel cap? Com es pot sentir?

perfeccionisme...) i el seu entorn (ple de problemes, antecedents familiars, alts nivells d'inspiracions...), pot causar anorèxia nerviosa. En moltes ocasions només se sol veure la punta de l'iceberg, el fet que aquella persona ha deixat de menjar per poder estar prima. Però ens hem parat mai a pensar què li passa pel cap? Com es pot sentir? Imaginem una situació que podria ser real.

"Són les 7.25 del matí, fa dues hores que estic desperta, encara tinc al cap les paraules de mons pares d'ahir a la nit.

-T'hem vist, tens un greu problema amb el teu cos, el que estàs fent per intentar-ho solucionar és molt dur, no ho aconseguiràs deixant de menjar.

Es va fer silenci, un llarg silenci, incòmode, però necessari per recordar la sopa que m'havien obligat a menjar per sopar, 320 kcal.

-Que no veus que així et fas mal a tu i als del teu voltant?

Vaig marxar a la meua habitació. Si sabessin que avui fa tres setmanes que ho vam deixar amb la parella... Segons ella, perquè jo tenia un greu problema amb el meu cos; segons jo, perquè ja no m'estimava.

Concretament, fa dos mesos que en Tim em va ensenyar aquell vídeo, una noia guapa, prima i fent esport, segons ell, el millor cos que havia vist mai.

Recordo quan vaig mirar-me davant del mirall, mai m'havia desagradat tant el meu cos. Vaig decidir pesar-me i vaig veure aquell maleït número, 61,5 quilos. Vaig fer la promesa d'aprimar-me fins als 55 quilos, perquè sentia que amb aquell pes podia ser la noia més guapa del món i em podria estimar com mai ningú ho havia fet. Però dos mesos després, amb 48, encara estic buscant aquella felicitat. Tot i així, crec que encara m'he allunyat més d'aquesta que tant inhalava, que tant buscava.

Em sento lluny de tot i de tothom. D'aquella quantitat d'amics que n'estava tan orgullosa, només me'n queda un. Els meus pares m'odien pel que estic fent, cosa que només busco la meua felicitat. Els estudis em van malament, l'any passat treia 8 i 9 i aquest any no passo del 6, n'he suspès 4 de 10. El meu estómac fa un soroll que m'és dolorós. No puc més, vull sortir d'aquest túnel que m'he posat en la recerca de *felicitat* però que m'ha portat a excavar la meua pròpia tomba. Necessito ajuda, vull que algú m'entengui."

L'anorèxia nerviosa és molt més del que veiem. Moltes vegades els pacients no volen arribar en aquests extrems, però de cop s'hi troben. Aquesta malaltia és un gran tabú per la societat, ja que de vegades no se'n té prou coneixements o si més no, perquè creiem que ens queda llunyà. Tot i així, a les xarxes socials (un influent de l'anorèxia nerviosa) hi ha més de 5,4 milions de fotografies penjades amb l'etiqueta: "#anorexia".

Per acabar, estima't cada dia una mica més.

COP D'ULL AL TWITTER

LA YENI GRAN

"En un món en el qual pots escollir qualsevol cosa, escull ser amable."
*Almenys fora de Twitter."

@LaYenigran

TONI NOGUER

"Pel que sembla vam tenir un fake referèndum, una fake DUI, tenim un fake president, avui una fake vaga. Continuem endavant."

@noguer_toni

JORDI REMOLINS

"No sabia dir si la vaga al barri Vell de Ripoll és un èxit o si és exactament com qualsevol dia de cada dia normal i corrent... Vaja, vull dir que la majoria de botigues i locals estan tancats."

@jordiremolins

IÑAKI ESCUDERO

"Per aquí l'aturada està tenint un cert seguiment en petits negocis (farmàcies, bars, estancs...), però a

les empreses més grosses res de res (excepte treballadors de la Generalitat, als quals sembla no els descomptaran sou). Vaga general 21F o TancamentPatronal21F?"

@iescudero

CDR MANLLEU

"A la C-17, prop del pont de Gurb. Gent a centenars malgrat els advertiments dels Mossos que, sense èxit, volen desallotjar. Algunes detingudes."

@CDRManlleu